

בשעת שקיעה, יום חדש מתחיל

אמנית נומאדית ובני לווייתה הקימו מחנה ללילה. הם עצרו במאוזוליאום – מבנה נשכה בן אלפי שנים. עבור אלו שגרים קרוב וחולפים בנסיעה על פני אבניו המתפוררות בצבע החול הוא הפך לבלתי נראה. עמודיו הקורינתיים שבעבר היו מונומנטאליים כיום חבולים, ועלי האקנטוס שלו נבלו למרות מאות שנות גשם.

הם שכרו שמאית. ייתכן והיא תוכל לקבוע אם הציורים שברשותם ראויים לאוסף או שירדו לארכיון. במשך עשרות שנים מעמדם הוטל בספק. כך הם תלויים שם באישון לילה ועם עלות השחר הם יוסרו ויכוסו כדי למנוע את היחשפותם לקרני השמש הצורבים. ההתבוננות בתצוגה מזכירה את הסלונים הראשונים – עבודות אמנות המתחרות על תשומת לב ועל מקום בהיסטוריה.

שומר, אחד מהם, מעביר את הערב תוך שהוא מצייר את הנוף החשוך, בזמן שהקימורים הרכים והצלליות החלושות של השחר מפנים את מקומם לקצוות הנוקשים של העולם הער. אך בעיקר, הוא מצייר את התבניות שחולפות בראשו, זיכרונות של אלפי לילות כמו הלילה הזה. הוא בקושי מביט מעלה וסומך על הצליל החלש ביותר שיזהירו מפני סכנה מתקרבת. הוא מקשיב לסטקאטו העדין של ציוצי הציפורים ולשריקה הנמוכה של הרוח.

ואף על פי שהרומאים נעלמו מהארץ לפני מאות שנים, הם ממשיכים לחיות בציורים ובפסלים רבים. התגליות החזותיות והטכניות בנות מאות השנים של האמנים הרומים נשמרו בזיכרון בעוד ששמותיהם הלכו לאיבוד. כך, כל ציור מהווה חלון להיסטוריה, כמו גם טיעון לזכירת העבר בהווה.

- ג'וזף דל פסקו

ג'וזף דל פסקו, אוצר אמנות עכשווית וכותב אמנות. מנהל ה- *Kadist Art Foundation* בסן פרנסיסקו.